

QUADERNS DEL SEPARATISME

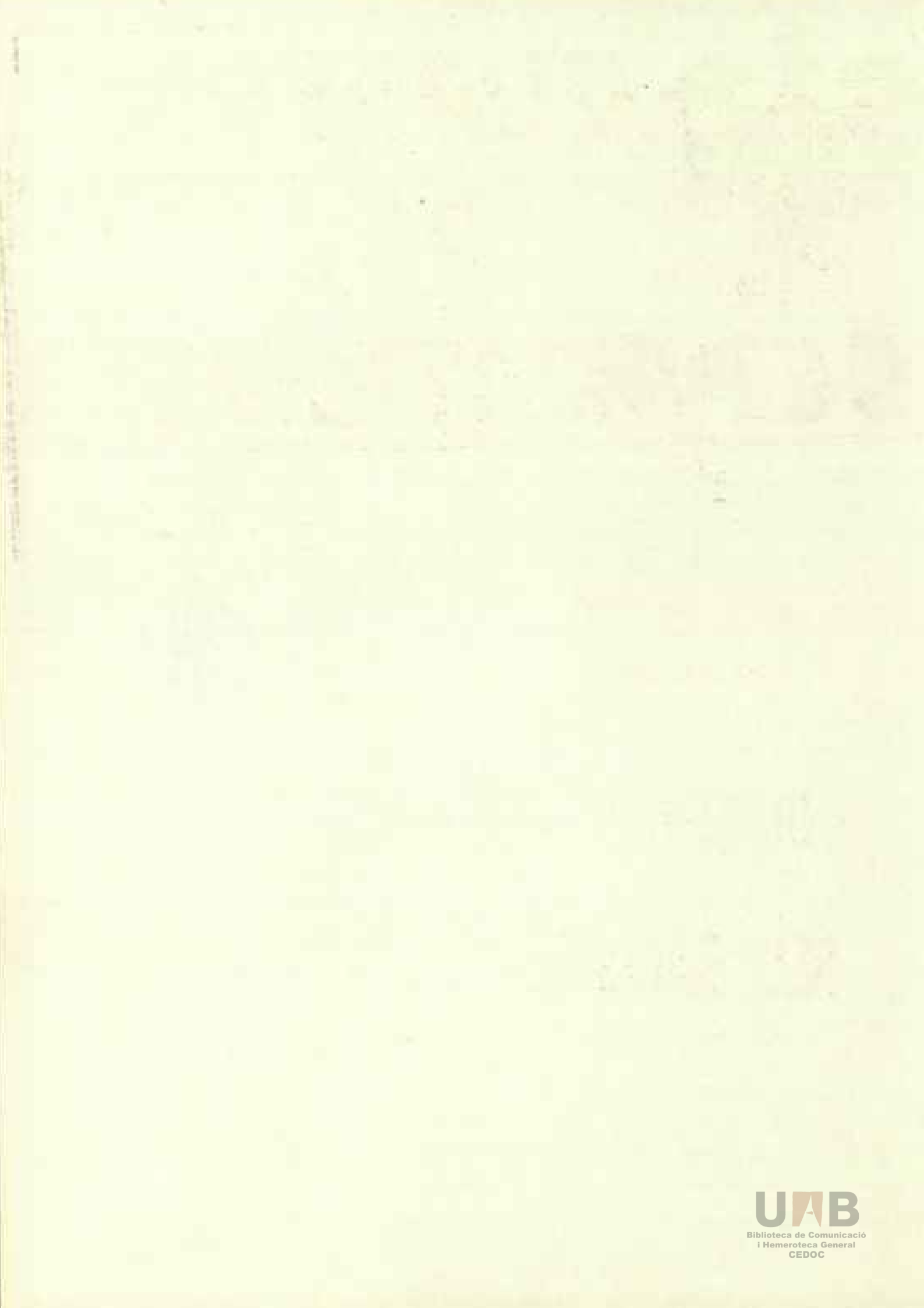
V. V. NOJALTRES SOLS

FONAMENTS CIENTIFICS
DEL RACISME.

HEMEROTECA
Ciències Informació
Universitat Autònoma

n° 2 **UAB**
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
NR 4801

pècie, formen part principal del nucli de les cèl·lules. Les característiques anatòmiques, fisiològiques i metabòliques de les cèl·lules depenen, doncs, d'aquests gens que contenen. Ara bé, un teixit depèn en la seva forma i manera de funcionar de les cèl·lules que posseeix i així mateix els òrgans diversos que varen constituir en el seu conjunt l'entitat vivent. Tenim que acceptar doncs que les característiques comunes d'una espècie radiquen en que totes les cèl·lules tenen els mateixos gens.

En cada espècie hi trobem les subespècies o races, les diferenciacions provenen de la possessió de diferents gens. Per aquesta raó tots els sers humans tenim els mateixos gens definitoris de l'espècie humana i cada raça té uns gens que una altra raça no posseeix. Si anem diferenciant podrem reconèixer altres tipus de gens que diferencien dins de la raça blanca a les diferents ètnies nòrdiques, germàniques i llatines i si anem més lluny trobarem diferències en cada família.

Com és lògic suposar a més gens diferents hi han més caràcters diferenciadors. Podem observar que les diferents formes de la mandíbula entre els simis i l'home tenen graduacions, hi ha molta més diferència entre un blanc i un ximpanzé que entre un negre i el mateix animal, d'aquesta manera es demostra que al variar l'escala evolutiva varia també les característiques físiques i genètiques.

La combinació dels gens fa que el producte genètic resultant sigui diferent a la dels pares però està inclòs dins de la mateixa conformació genètica de llur raça.

A vegades apareix un caràcter nou que no es pot explicar per les lleis de Mendel, es degut a una modificació espontànea de l'estructura molecular d'un gen per via mecànica (en el procés de divisió cel·lular) o bé per radiacions (ultravioletes, X, alfa, beta). Tant en un cas com en un altre es produeix un nou caràcter, aquest s'hereda puix no és adquirit. Part de la descendència d'un individu mutant no perdura al no poder viure en el medi.

Ací actua una altra llei de la natura, la selecció natural, sols els sers més aptes o més forts, als quals llur

canvi és sfavorit pel medi poden subsistir. És, doncs, que el ser té que amotllar-se al medi i no que el medi el conformi.

Només sobreviuen els sers més compenetrats amb el medi, un exemple el tenim amb les papallones blanques i negres de les costes angleses, fins fa poc eren més abundants les blanques doncs es dissimulaven amb les roques i evitaven èsser menjades pels ocells, però amb l'adveniment de les indústries les roques adquiriren unes tonalitats fosques i les papallones negres varen desenvolupar llur nombre degut a la possibilitat que tenien de dissimular-se.

A nivell humà quan dues races es troben en una mateixa zona naturalis¹ estableix una lluita per la subsistència i l'adquisició dels recursos naturals. A vegades les dues races en conflicte no son conscients de llur combat però al final només una sobreviurà, la superior, més armada i millor adaptada al medi ambient.

LES TEORIES IGUALITARIES.

Existeix una teoria anomenada mesologista segons la qual les diferències específiques i racials es deuen únicament al medi ambient.

Aquesta teoria ha sigut adoptada pel marxisme per justificar unes possibles variacions en els instints naturals de l'home, mentres que no es pugui canviar l'estructura psicològica (sentit de la propietat i el territori) no es podran implantar les seves teories, per això han volgut canviar el medi ambient per modificar d'aquesta manera l'estructura psicològica humana. Però el fracàs d'aquestes teories posa en una delicada posició la possible consolidació del marxisme, doncs el sentit a la propietat i al territori (o pàtria) son instints més forts que qualsevol forma ideològica de pressió.

Primer fou Lamarck qui aprofundí en el mesologisme, però no va ser fins a Le Mettrie en el segle XVIII que va acceptar la possibilitat de que únicament per la educació i el medi ambient un simi pot arribar al nivell d'intel·ligència d'un humà (ell va posar l'exemple d'un francès).

Segons aquestes teoris la pigmentació dels negres es deu a la seva vida tropical (i els asiàtics i americans dels tròpics ?) i els pigmeus tenen la seva estatura degut a viure a la zona del Kalaharri (sic).

A la URSS foren prohibits els estudis genètics i s'adoptà el mesologisme de les escoles de Mitchourine i Lissenko, però avui dia ja no tenen seguidors i estan totalment arraconades.

S'ha volgut sotmetre la biologia a la política i els efectes han sigut dramàtics, s'ha volgut demostrar mitjançant les teories igualitàries que tots els sers humans som iguals i les races es troben al mateix nivell, negant les probades diferències a nivell evolutiu.

EL CAS DELS BESSONS.

S'han fet diferents experiments en bessons monozigòtics (del mateix òvul) en els que s'ha demostrat la preponderància absoluta de l'herència per sobre l'educació i el medi ambient.

Holzinger va atribuir a l'herència del 75 al 90 % de l'influència en els caràcters psíquics i el 80% en els mentals.

Artur R. Jensen, professor de la Universitat de Berkeley en un reportatge publicat a les revistes "Nouvelle Ecole" (n.10) i "Realité" (gener 1971) ha demostrat que si dos bessons monozigòtics s'educaven en dues llars totalment diferents els coeficients intel·lectuals tenien un 75% de coincidència deguda únicament a l'herència.

En els nens nascuts de diferents pares trobem un grau de correlació o coincidència d'un 25 %, això es degut a una diferent herència. De tot això es demostra que en lo relatiu a la potència intel·lectual els factors genètics intervenen en un 75 ó 76%.

Els bessons monozigòtics educats en un mateix ambient demostren un grau de correlació d'un 87%, o sigui que les diferències degudes al medi familiar son d'un 13%. Si acompanyem el 25% obtingut al separar els bessons al 13% observarem que el medi ambient és responsable com a màxim d'un 12% del coeficient d'intel·ligència.

LA JERARQUIA DE LES RACES HUMANES.

Per definir el què és una raça tenim que establir l'existència d'una sèrie de caràcters de diferenciació, aquests són:

- caràcters morfològics: deguts a diferències anatòmiques.
- caràcters fisiològics: deguts a diferències funcionals.
- caràcters psicològics: deguts a diferències neurològiques.
- caràcters patològics: diferents reaccions enfront malalties.

D'aquesta manera es pot definir la raça com un grup d'individus pertanyents a l'espècie HOMO SAPIENS, agrupats per caràcters anatòmics, fisiològics, psicològics i patològics que són hereditaris i que els diferencien d'altres grups racials.

Hí han caràcters d'una raça que en relació a les altres fa que s'estableixi una relació de superior a inferior. A continuació estudiarem les races humanes en els seus elements purs, sense mestissatge i rebutjant les diferències ètniques i nacionals que no aporten diferents elements.

No hi ha dubte que s'estableix una jerarquia que demostra que hi ha tot un seguit de factors objectius (ciència i art) que conformen la superioritat d'unes races sobre les altres, els elements subjectius (religió, costums o art) no es contenen.

La creació d'una civilització per medi de la ciència i la tècnica es degut a l'actuació d'una raça i si anem més enllà podrem establir que sols un element ha pogut engendrar tot això: la INTEL-LIGENCIA.

Es pot definir la intel.ligència com "una funció que adopta uns medis a uns fins" (Hatman) o "el poder de concebre unes relacions" (Piaget) o "la facultat d'elevat qüestions posades a nivell de principis i en conseqüència, d'arribar a punts de vista susceptibles d'ordenar el conjunt d'experiències i fer-les accessibles al pensament humà" (Heisenberg).

És aquesta relació entre la forma d'exposar el principi i l'acció pràctica que ha configurat el nivell mental (o coeficient intel.lectual CI). I aquest CI es degut únicament a la massa neuronal (caràcter tramés hereditàriament).

Si partim d'una base materialista per aprofundir en la ciència i rebutjem l'espiritualisme científic tenim que establir una relació entre psicologia i neurologia, l'explicació de la intel.ligència pels fenòmens neurològics.

La única manera de mesurar els diferents graus d'evolució

intel·lectual dels individus de les diferents races és la comparació dels seus coeficients d'intel·ligència.

Si rebutjem la influència del medi ambient tenim que establir unes jerarquies segons els següents tests establerts (en ells els negres tenien el doble de temps que els blancs):

- Yerkes: demostra la superioritat qualitativa i quantitativa de la intel·ligència del home blanc sobre el negre.
- Augusto dona per l'escala de Yerkes, com Bridges i Hornick 58'7 punts pels negres contra 81'5 pels blancs, és a dir, una diferència d'un 28 %.
- Burt va demostrar que només el 81% dels estudiants d'ensenyament mitjà negres aproben un test base i els blancs el 100%
- Wintringuer: negres no escolaritzats no són capaços de fer un trencaclosques amb el dibuix d'una cabra (animal resident a les seves terres.) però és fàcilment aprovat per un nen blanc de 3 anys.
- Barbe dona una edat mental als negres de 5 anys, mitjançant el test de Kohs.

Si comparem els cervells de blancs i negres veurem:

- la part occipital és semblant, però el negre té millor visió, és làrea dels sentits.
- els lòbuls anteriors són menors en el negre, aquests lòbuls són els que conformen la intel·ligència.

Si estudiem les capacitats craneals veurem:

blanc	1544 cm cúbics	—
groc	1481	- 63
negre	1472	- 72
ainoua	1462	- 82
australoides	1447	- 97
bosquimà	1417	-127
pigmeu	1415	-129

És directament proporcional l'ordre jeràrquic o capacitat evolutiva a la capacitat craneal. Es podria argumentar que un elefant té més capacitat craneal, però aquesta està en relació amb el pes de l'animal i a més en l'home hi han més circumvalacions craneals. A més cada cm cúbic suposa 10 milions de neurones, i a una progressió aritmètica en el seu nombre equival una progressió geomètrica de sinapsis nervioses, les quals són responsables motrius del pensament.

També intervenen els nervis, la chronaxia d'un negre la qual és un 3% més llarga que un blanc, en comparació és un blanc atontat o drogat.

A més si augmenta la jerarquia racial augmenten les circumvalacions cerebrals que incideixen en la intel·ligència. També l'activitat endocrina és superior en la raça blanca.

Hi han quatre funcions de l'intel·ligència: assimilació, reproducció, adaptació i creació. Totes les races poden assimilar i reproduir, sols els blancs i els grocs poden adaptar-se en el pla ambiental i en la creació (ciència i tècnica) existeix un clar avantatge a favor dels blancs sobre els grocs, mentres que les altres races ni tan sols han arribat a competir (els negres no varen ni inventar el foc).

Un altre element per estudiar l'evolució del simi al home el trobem en l'angle anterior mandibular (format pel pla alveolar amb la línia que va de la barbata al final del alveol) En l'escala primer hi trobem els simis, austrolopitecus, neardenthalenses, hotentots (l'angle va augmentant). En l'home hi trobem els negres (66 a 79°) i després de 79 a 89° els mongols, indis americans i alguns negres. (mandíbula ortògena). Els blancs tenen 90° o més (mandíbula progènica).

ESPANYA - PAÏSOS CATALANS.

L'evolució en la conformació racial a Espanya i Catalunya Principat ha estat sensiblement diferent.

A Catalunya-Principat han intervingut en llur formació els següents pobles:

- celtes: indogermànics.
- ibers: indogermànics.
- grecs: principalment jònics. De raça ària indogermànica.
- romans: aris indogermànics.
- gotts: aris. Amb la sotsdivisió d'alans (indogermànics provinents d'Iran), suaus (indogermànics de procedència germànica), vandals i visigots (igual que els suaus).
- occitans: aris. De procedència germànica, varen repoblar el Principat després de la pesta que va mermar la població catalana durant l'Edat Mitjana.

La influència àrab i jueva ha sigut mínima i en tot cas

no ha hagut mestissatge amb aquestes dues races semítiques.

Al País Valencià i les Illes després de la Reconquesta els nous territoris varen ser repoblats amb catalans vells.

A Espanya (entenén com a tal el territori que existeix al sud de l'Ebre, exceptuant clar està el País Valencià) s'han succeït els mateixos allaus immigratoris exceptuant els jònics, molt menys important els cèltics i nul els occitans. Per altra part ha sigut considerable malgrat que no definitiva la influència d'àrabs i moros que s'han barrejats amb els autòctons; en especial al Sud, tot donant un mestissatge que es reconeix per uns caràcters morfològics externs (cabells més foscos i rixats i color de la pell més fosc i que es degut a major poder pigmentari i no al sol), a més l'angle anterior mandibular és inferior al del català.

Es pot considerar l'espanyol com un element de la raça blanca en franca evolució cap al component racial africà-semític (àrab). El coeficient d'Intel·ligència d'un espanyol i un català segons les estadístiques publicades pel Ministeri d'Educació i Ciència espanyol dona un clar avantatge als catalans.

La progressiva degradació racial espanyola pot contagiarse als catalans degut a la forta immigració, els fruits es poden veure si observem la diferència caracteriològica entre l'home del camp, no contaminat per la nissaga espanyola, i el de les ciutats.

El caràcter treballador i europeu del català és un factor anímic ben contrari al gandul i pro-africà espanyol.

Per tot això tenim que considerar que la configuració racial catalana és més purament blanca que l'espanyola i per tant el català és superior a l'espanyol en l'aspecte racial.

NOSALTRES SOLS!

apartat de correus 22.039 barcelona